

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/222/2019
Identifikačné číslo spisu: 4117226828
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4117226828.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C.. P. M. a 2/ C.. K. M., P., obidvaja bývajúcí v O., Š. Č.. XXX/XB a zastúpení JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Nitre, Štúrova č. 13, 3/ C.. L. U. a 4/ U.. L. U., obidvaja bývajúcí v O., Š.Y. Č.. XXX/XA, 5/ Š. B., bývajúceho v O., Š. Č.. XXX/X, proti žalovaným 1/ C.. R.. V. V. a 2/ C.. K. V., obidvaja bývajúcí v O., U. Č.. X, obidvaja zastúpení KOTRUSZ - BENČÍK s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 57, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 41/2017, o dovolaní žalobcov 1/ až 5/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2017 sp. zn. 5 Co/328/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením zo 14. septembra 2017 č. k. 7C/41/2017-85 zamietol ako nedôvodný návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa títo vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ domáhali uloženia povinnosti zdržať sa stavebných prác na oplotení ich stavby podľa Stavebného povolenia č. F. XXXX/XXXX-XXX- C.. X. zo dňa 16. marca 2017, a to v mieste a rozsahu prebiehajúcej hranice pozemkov žalovaných, nachádzajúcich sa v okrese O., obci O., katastrálne územie P. B., parcel registra "C" evidovaných na katastrálnej mape ako parcela č. XXXX/XXX, záhrady o výmere XXX m² a parcela č. XXXX/XXX ostatné plochy o výmere XXX m² zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX na strane jednej a pozemku žalobcov nachádzajúceho sa v okrese O., obci O., katastrálnej mape ako parcela č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX na strane druhej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, 2, § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1 a § 329 ods. 1 CSP. Z obsahu predložených listín súd nepovažoval potrebu bezodkladnej úpravy pomerov za osvedčenú. Žalobcovia nepreukázali, že žalovaní zasahujú do vlastníckeho práva žalobcov, a to ani na základe ich tvrdenia o existencii rozdielu medzi geodetickou hranicou pozemkov a vlastníckou hranicou

predmetných pozemkov. Osvedčený nebol ani rozsah, v ktorom vytyčovacia hranica zasahuje do pozemku žalobcov. Žalobcovia do spisu nedoložili ani dôležitý písomný doklad - vytyčovací náčrt znalkyne Ing. Yvety Strhanovej zo dňa 8. augusta 2017, s ktorým od 21. augusta 2017 žalobkyňa 2/ disponuje, nakoľko pri nahliadnutí do spisu sp. zn. F. XXXX/XXXX-XXX-C.. X. vo veci vydaného stavebného povolenia si dala vyhotoviť fotokópiu tohto dokladu. Takisto žalobcovia do spisu nepredložili žiadne rozhodnutie OS, resp. KS v Nitre, ktoré by malo preukazovať ich tvrdenia, že právni predchodcovia žalobcov na základe O. Č.. XXX/XX zo dňa 1. decembra 1994, ktorá bola predmetom zápisu do katastra nehnuteľností a ktorej podkladom bol aj GP Ing. Antona Košíka č. XXX-R.-XXX-XX, vydržali oprávnené vlastnícke právo k pozemkom, ktoré neskôr nadobudli žalobcovia, a to v rozsahu pôvodného plota, ktorý mali odstrániť žalovaní. V konaní o nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia súd nemal osvedčený rozsah, v ktorom má vytýčenie hranice na základe vytyčovacieho náčrtu č. 3 znalkyne Ing. Yvety Strhanovej zo dňa 8. augusta 2017 zasahovať do pozemkov vo vlastníctve žalobcov, t. j. nemal za osvedčenú akútnosť potreby dočasnej úpravy pomerov. O náhrade trov konania spojených s konaním o nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcom nepriznal nárok na náhradu týchto trov.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 5/ uznesením z 31. októbra 2017 sp. zn. 5 Co 328/2017 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. V odôvodnení odkázal na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožnil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia neosvedčili akútnosť nariadenia nimi požadovaného neodkladného opatrenia a potrebu upraviť pomery medzi sporovými stranami. V prospech zamietnutia podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia svedčí právoplatne vydané stavebné povolenie žalovaným 1/ a 2/, ktoré ich oprávňuje k výstavbe rodinného domu na parcele č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX v katastrálnom území P. B., s ktorou výstavbou už aj začali. Pokiaľ ide o vytyčovací návrh zo dňa 8. augusta 2017 vyhotovený znalkyňou Ing. Yvetou Strhanovou vo veci určenia hranice medzi nehnuteľnosťami patriacimi žalobcom (parcely č. XXXX/XXX) a nehnuteľnosťami patriacimi žalovaným (parcely č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX), tento bol predložený na podpis žalobcom 1/, 2/ a 4/. Všetky vytyčované body tohto návrhu, ktorý ako správny potvrdil kontrolný vytyčovací návrh Ing. Vladimíra Kartuseka zo dňa 8. augusta 2017 boli v rámci prípustnej tolerancie (1 až 14 cm) vytýčené na úkor šírky pozemkov žalovaných, t. j. parciel č. XXXX/XXX a XXXX/XXX. Z uvedeného je zrejmé, že hranica pozemkov medzi pozemkami žalobcov a žalovaných je vytýčená na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných. Žalobcovia v tomto konaní vôbec neosvedčili to, že oni, resp. ich právni predchodcovia vydržaním nadobudli vlastnícke právo k časti pozemkov, ktoré v súčasnosti údajne majú užívať žalovaní 1/ a 2/. Takisto sa im v konaní nepodarilo predložiť nimi uvádzané písomné doklady (právoplatný rozsudok KS v Nitre a NZ č. 463/94 zo dňa 1. decembra 1994), ktorými by aspoň čiastočne osvedčili vlastné tvrdenia, pre ktoré žiadali predmetné neodkladné opatrenie nariadiť. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že vytýčením hranice v rozsahu vytyčovacieho náčrtu znalkyne Ing. Yvety Strhanovej nebol preukázaný zásah do pozemku vo vlastníctve žalobcov, ktorý by vyžadoval nariadenie nimi požadovaného neodkladného opatrenia. O náhrade trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalovaným 1/ a 2/, majúcim plný úspech v odvolacom konaní, priznal aj plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali včas dovolanie žalobcovia 1/ až 5/. Navrhli, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnil ználežitosťou odvolacieho rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ CSP, keďže odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto porušeniu malo dôjsť tým, že súdy sa nezaoberali argumentami žalobcov a svoje rozhodnutie bez hlbšieho posúdenia opreli o vytyčovací náčrt č. 3 Ing. Strhanovej z 8. augusta 2017, a to napriek tomu, že žalobcovia tento náčrt, ktorý im ani nebol predložený na vyjadrenie, neuznávali, namietali spornosť vlastníctva aj s ohľadom na námietku, že geodetická hranica nie je vlastníckou hranicou. Súd ignoroval hmotnoprávne skutočnosti a tvrdenia žalobcov. Namietali, že súd im nedoručil vyjadrenie žalovaných k

ich odvolaniu z 23. októbra 2017, čím porušil povinnosť podľa § 374 ods. 1 CSP. Odvolací súd pred rozhodnutím mal prihliadať na to, či sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o veci a pokiaľ neboli, mal sa s nimi vysporiadať. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne. Pred rozhodnutím súdu predložili žalobcovia dňa 23. októbra 2017 okresnému súdu aj stanovisko Úradu geodézie, kartografie a katastra SR (ďalej len „UGKK SR“) zn. OKI - 8958/2017 z 5. októbra 2017 (ktoré inak potvrdzovalo žalobné, ako aj odvolacie argumenty žalobcov, keď síce predbežne, ale výslovne konštatovalo, že vytyčovacia náčrt je irelevantným podkladom, keďže vytýčená hranica je sporná, je úlohou všeobecného súdu vec rozhodnúť, preto výsledky geodetického náčrtu nemožno realizovať), pričom toho istého dňa odoslal okresný súd stanovisko súdu odvolaciemu. Majú za to, že stanovisko UGKK SR malo byť ponímané v odvolacom konaní ako novota, ktorú žalobcovia bez svojej viny nemohli skôr predložiť. Odvolací súd sa predloženým dokumentom nezaoberal, ani sa o ňom nezmienil. Prehliadnutím podstatného dôkazu ako prípustnej novoty odvolací súd znemožnil žalobcom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie považujú za nepochopiteľné, keď odvolací súd bez ďalšieho vysvetlenia odmietol možné vydržanie vlastníckeho práva takmer 20 ročným užívaním žalobcami a ich predchodcami. Spochybňovali odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu takmer v celom rozsahu, pričom okrajovo namietali aj správnosť právneho posúdenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie je nedôvodné, navrhli dovolanie zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Uviedli, že nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu žalobcom nie je takou vadou, ktorá by znamenala porušenie procesných práv žalobcov v takej miere, že by prišlo k porušeniu ich práv na spravodlivý proces; a to aj z dôvodu, že podané vyjadrenie žalovaných k odvolaniu žalobcov svojím obsahom len podporovalo závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktorých by si žalobcovia neboli vedomí pri podávaní návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, a preto ani neoboznámenním sa s podaním žalovaných nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a treba ho odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ CSP.

8.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že

základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

8.2. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

8.3. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v odôvodnení ktorého sa stotožnil s vyhodnotením návrhu súdom prvej inštancie o neosvedčení potreby nariadiť neodkladné opatrenie. Toto rozhodnutie predstavuje zároveň aj rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, keďže predmetom konania bol samostatný návrh žalobcov o nariadenie neodkladného opatrenia, ide teda aj o rozhodnutie vo veci samej.

9.1. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi posudzoval prípustnosť dovolania žalobcov iba z hľadiska nimi tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 CSP).

10. K právu na spravodlivý súdny proces je potrebné uviesť, že je jedným zo základných práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces však pre stranu sporu nevyplyva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pokiaľ dovolatelia namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Z uvedeného ustanovenia preto nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd

neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

12. V súvislosti s namietanou vadou konania spočívajúcou v konečnom dôsledku v nedostatočnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

13. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu malo spočívať na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

14. Dovolatelia tiež namietali, že odvolací súd porušil povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 374 ods. 1 CSP, keď im nedoručil vyjadrenie žalovaných k ich odvolaniu a neumožnil im tak vyjadriť sa k tomuto podaniu najneskôr v lehote 10 dní. Preto bolo potrebné posúdiť, či sú tieto námietky o správnosti postupu (vo vzťahu k žalobcom 1/ až 5/) odvolacieho súdu pred rozhodnutím o odvolaní schopné prívodiť prípustnosť dovolania voči napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu.

15. Zo spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie žalovaným 1/ a 2/ nedoručoval. Keďže žalobcovia podali odvolanie, v zmysle ustanovenia § 329 ods. 1 CSP odvolací súd mal povinnosť umožniť protistrane vyjadriť sa k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Správne postupoval odvolací súd, keď žalovaným doručil odvolanie žalobcov spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia; následne tiež obom stranám doručil aj rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zo spisu v štádiu odvolacieho konania tiež vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalobcov síce vyjadrili (č. l. 118 a nasl. spisu), toto vyjadrenie nebolo ale žalobcom doručené. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedené konštatoval a uviedol, že toto vyjadrenie neobsahovalo zásadné informácie, z ktorých by odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a na tomto vyjadrení svoje rozhodnutie ani nezaložil. Vzhľadom na skutočnosť, že sa v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil, na zdôraznenie správnosti takého rozhodnutia uviedol niekoľko ďalších vysvetlení.

15.1. So zreteľom na osobitosti konania o nariadenie neodkladného opatrenia dovolací súd poznamenáva všeobecne, že zmyslom neodkladného opatrenia je poskytnutie rýchlej a efektívnej ochrany ohrozeným subjektívnym právam žalobcu. Naplnenie tohto účelu bezprostredne súvisí s včasnou súdnej ochrany a kladie zvýšené nároky na zachovanie kritérií podľa čl. 17 CSP. Odvolací súd je preto povinný dôsledne zväziť účelnosť vlastného procesného postupu a reálny dopad prieskumnej rozhodovacej činnosti na dotknuté právne vzťahy. Dovolací súd považuje za správny záver odvolacieho súdu, že nedoručením vyjadrenia žalovaným k odvolaniu žalobcov nebola žalobcom znemožnená realizácia procesných práv v takej miere, že by tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

16. Nakoľko dovolací súd pri rozhodovaní vychádza len z dôvodov uplatnených a naformulovaných dovolateľom, ktorými je viazaný (§ 440 CSP), nie je možné vyvodiť z jeho argumentácie žiaden dôvod zakladajúci prípustnosť jeho dovolania; potom jediným vyústením tohto konania bolo odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, keďže dovolanie žalobcov nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, samozrejme bez toho, aby mal dovolací súd možnosť skúmať vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

18. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.